

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

14. december 2000 *

I sag T-5/00 R,

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, Haag (Nederlandene), ved advokaterne E.H. Pijnaker Hordikj, Amsterdam, S.B. Noë, Haag, og M.S.H. de Ranitz, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos M. Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en begæring om delvis udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 2000/117/EF af 26. oktober 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (sag IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied og Technische Unie (FEG og TU)) (EFT 2000 L 39, s. 1),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- ¹ Sagsøgeren, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (herefter »FEG«), er en nederlandsk sammenslutning. Medlemmerne udøver virksomhed med engroshandel inden for elektriske produkter i Nederlandene. Dens vedtægtsmæssige formål er at varetage de fælles interesser for lagerførende grossister i elektriske artikler.
- ² I artikel 1 i Kommissionens beslutning 2000/117/EF af 26. oktober 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (EFT 2000 L 39, s. 1, herefter »beslutningen«) fastslås det, at sagsøgeren har overtrådt bestemmelserne i

artikel 81, stk. 1, EF ved på basis af en aftale med NAVEG (en nederlandsk sammenslutning, hvis medlemmer er eneforhandlere af elektriske artikler) samt på basis af samordnet praksis med leverandører, som ikke er repræsenteret i NAVEG, at fastlægge en kollektiv eksklusiv samhandelsordning med det formål at forhindre leverancer til andre end FEG-medlemmer.

3 I henhold til beslutningens artikel 2 har sagsøgeren endvidere overtrådt artikel 81, stk. 1, EF ved direkte eller indirekte at begrænse sine medlemmers frihed til selv at fastsætte deres salgspriser.

4 Technische Unie BV, »den største grossist inden for elektrisk installationsmateriel i Nederlandene og dermed også det største FEG-medlem«, har i henhold til beslutningens niende betragtning og artikel 3 deltaget aktivt i de ovennævnte overtrædelser.

5 Beslutningens artikel 5 har følgende ordlyd:

»1. FEG pålægges en bøde på 4,4 mio. EUR for de i artikel 1 og 2 nævnte overtrædelser.

2. [Technische Unie] pålægges en bøde på 2,15 mio. EUR for de i artikel 3 nævnte overtrædelser.«

6 Den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt, skal i medfør af beslutningens artikel 6 indbetales senest tre måneder efter dagen for meddelelse af beslutningen.

Beslutningen blev meddelt ved Kommissionens skrivelse af 8. november 1999. I skrivelsen anførte Kommissionen, at hvis der blev anlagt sag ved Retten, ville Kommissionen ikke tage skridt til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserede for Retten, forudsat at det skyldige beløb blev forrentet, og at der blev stillet en bankgaranti, som Kommissionen kunne godkende.

- 7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. januar 2000, registreret under nr. T-5/00, anlagde sagsøgeren sag med påstand om, at beslutningen annulleres.
- 8 Den i beslutningens artikel 6 fastsatte frist udløb den 8. februar 2000.
- 9 Den 17. februar 2000 modtog Kommissionen en telefax fra sagsøgerens advokat, der bekræftede, at han ville repræsentere sagsøgeren såvel under annullations-søgsmålet for Retten som ved de senere kontakter med Kommissionen.
- 10 Ved skrivelse af 25. februar 2000 gjorde Kommissionen sagsøgeren opmærksom på, at fristen for betaling af den pålagte bøde eller for at stille en bankgaranti allerede var udløbet. Den påpegede ligeledes over for sagsøgeren, at hvis der ikke blev tilvejebragt en bankgaranti, der tog behørigt hensyn til morarenterne på 6% (herefter »den krævede garanti«), senest 15 dage efter modtagelse af skrivelsen, ville Kommissionen inddrive hovedstolen med tillæg af de renter, der er påløbet indtil betaling af bøden med renter.
- 11 Efter modtagelsen af skrivelsen anmodede sagsøgeren Kommissionen om et møde. Under mødet, der fandt sted den 12. april 2000, meddelte sagsøgeren, at

sammenslutningen hverken var i stand til at betale den pålagte bøde eller at stille den krævede garanti. Kommissionen svarede, at den ikke desto mindre ville inddrive ad rettens vej, idet den vurderede, at FEG's medlemmer var i stand til at hjælpe sammenslutningen med at stille den krævede garanti.

- 12 Som følge heraf indledte Kommissionen ved de nederlandske myndigheder den i artikel 256 EF fastsatte procedure for at opnå fuldbyrdelsespåtegning, mens sagsøgeren i skrivelse af 21. april 2000 bekræftede, at sammenslutningen hverken kunne betale bøden eller stille den krævede garanti. Senere fandt der yderligere en brevveksling sted med samme indhold.
- 13 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 28. august 2000 anmodede det nederlandske selskab CEF City Electrical Factors BV (herefter »CEF City«) og det engelske selskab CEF Holdings Ltd (herefter »CEF Holdings«) ved advokat Catharina M.H.C. Vinken-Geijselaers, 's-Hertogenbosch, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, om tilladelse til at intervenere i hovedsagen til støtte for Kommissionens påstande.
- 14 Efter at den i henhold til artikel 256 EF krævede fuldbyrdelsespåtegning var blevet påført inddrivelsesbeslutningen i juni 2000, lod Kommissionen den 22. september 2000 denne beslutning forkynde for sagsøgeren ved en nederlandsk stævningsmand.
- 15 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 25. september 2000 har sagsøgeren i medfør af artikel 242 EF fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen indtil udgangen af den anden måned efter, at der er afsagt dom i hovedsagen. Sagsøgeren har ligeledes nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 16 Samme dag har Kommissionen i en telefax underrettet sagsøgerens advokat om, at der ikke ville blive truffet nye gennemførelsesforanstaltninger, indtil Retten har truffet afgørelse vedrørende den foreliggende begæring.
- 17 Den 11. oktober 2000 har Kommissionen indleveret sine bemærkninger til begæringen om udsættelse, hvori den har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge.
- 18 Ved kendelse af 16. oktober 2000 har formanden for Rettens Første Afdeling givet CEF City og CEF Holdings tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i hovedsagen. Den 18. oktober 2000 blev der indgivet en begæring om intervention i sagen om foreløbige forholdsregler af de to selskaber, uden at de havde fået kendskab til den nævnte kendelse af 16. oktober 2000.
- 19 Ved skrivelse registeret på Rettens Justitskontor den 25. oktober 2000 har sagsøgeren ændret begæringen om foreløbige forholdsregler. Sagsøgeren har erklæret sig villig til at bestræbe sig på at opnå en bankgaranti svarende til sammenslutningens egen formue ved slutningen af regnskabsåret 1999. Sagsøgeren har derfor anmodet Retten om at tage sagsøgerens begæring til følge på den betingelse, at sagsøgeren inden en måned efter kendelsen om udsættelse af gennemførelsen stiller en bankgaranti på 401 417 NLG, dvs. 182 155 EUR (herefter »den foreslåede garanti«).
- 20 Parterne, herunder CEF City og CEF Holdings, har afgivet forklaringer under den mundtlige forhandling for Retten den 26. oktober 2000.

21 I skrivelse af 6. november 2000 har sagsøgeren anført, at sammenslutningens medlemmer hverken er villige til at stille en bankgaranti på et højere beløb end den foreslåede garanti eller til at forhandle med Kommissionen om en sådan mulighed.

22 Som følge af sagsøgerens indstilling har Kommissionen ved skrivelse af 13. november 2000 fastholdt sine påstande om, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

Interventionsbegæringen

23 Sagsøgeren har under den mundtlige forhandling gjort gældende, at CEF City's og CEF Holdings' interventionsbegæring i sagen om de foreløbige forholdsregler ikke bør imødekommes med den begrundelse, at selskaberne har ikke har nogen interesse i at støtte Kommissionens påstande om, at begæringen om udsættelse ikke tages til følge, hvilket vil kunne medføre sagsøgerens konkurs.

24 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

25 I betragtning af den accessoriske karakter, som en sag om foreløbige forholdsregler har i forhold til hovedsagen, har en part, der allerede har fået tilladelse til at intervenere til støtte for en sagsøgt institution i hovedsagen, hvori der er nedlagt påstand om annullation af en beslutning fra denne institution, i princippet en interesse i at støtte institutionens påstande i sagen om foreløbige forholdsregler, i det omfang de sigter mod at opretholde beslutningen (jf. i samme retning

Domstolens præsidents kendelse af 15.10.1974, sag 71/74 R og RR, Fruit- en Groentenimporthandel mod Kommissionen, Sml. s. 1031, på s. 1033).

- 26 I den foreliggende sag har CEF City og CEF Holdings ved den ovennævnte kendelse af 16. oktober 2000 afsagt af formanden for Rettens Første Afdeling fået tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i hovedsagen. Som begrundelse for denne afgørelse har formanden for Rettens Første Afdeling bemærket (præmis 6 i kendelsen), at en part, der anmoder om tilladelse til at intervenere i en sag for Retten, »skal godtgøre at have en berettiget interesse i afgørelsen af sagen i overensstemmelse med artikel 37 i EF-statutten for Domstolen«, og at »inden for rammerne af et søgsmål til prøvelse af en beslutning vedtaget af Kommissionen som følge af en klage over konkurrencebegrænsende aftaler eller former for praksis, har den person, der har indgivet klagen, en sådan interesse, især hvis den pågældende derefter har deltaget i proceduren ved Kommissionen (jf. Rettens præsidents kendelse af 13.5.1993, sag T-24/93 R, CMBT mod Kommissionen, Sml. II, s. 543, præmis 15 og 16, og Rettens kendelse af 24.3.1997, sag T-367/94, British Coal mod Kommissionen, Sml. II, s. 469, præmis 31)«. Som fastslået i præmis 7 i kendelsen af 16. oktober 2000, er dette tilfældet for CEF City og CEF Holdings i denne sag.
- 27 Det bemærkes i øvrigt, at det ikke kan udelukkes, at selskaberne har lidt skade som følge af de overtrædelser, der er fastslået i beslutningen. Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at da de anmodede om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i nærværende sag, var formålet med sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler, uden nogen begrænsninger eller betingelser, at opnå en udsættelse af gennemførelsen af beslutningen.
- 28 Heraf fremgår, at en udsættelse af gennemførelsen af beslutningen, ligesom en annullation af beslutningen, vil kunne skade CEF City og CEF Holdings' interesser. Da selskaberne således har en interesse i at intervenere i denne sag om foreløbige forholdsregler, bør deres begæring herom tages til følge.

Retlige bemærkninger

- 29 Indledningsvis bør formålet med begæringen om foreløbige forholdsregler beskrives nøjagtigt.
- 30 Sagsøgeren har i stævningen, som ændret ved den skrivelse, der er registreret den 25. oktober 2000, nedlagt påstand om, at gennemførelsen af beslutningen udsættes til to måneder efter, at der er afsagt dom i hovedsagen, på betingelse af, at der stilles den foreslåede garanti.
- 31 Det bemærkes, at de eneste bestemmelser i beslutningen, som sagsøgeren har en interesse i at få udsat gennemførelsen af, er artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 1, og artikel 6, i det omfang disse for det første fastslår, at sagsøgeren straks skal bringe de i artikel 1 og 2 nævnte overtrædelser til ophør, for så vidt som det ikke allerede er sket, for det andet at sammenslutningen pålægges en bøde på 4,4 mio. EUR, og for det tredje at bøden skal indbetales senest tre måneder efter dagen for meddelelse af beslutningen.
- 32 Med hensyn til forpligtelsen, der er fastsat i beslutningens artikel 4, stk. 1, fremgår det hverken af de indlæg, som sagsøgeren har afgivet inden for rammerne af den foreliggende sag om foreløbige forholdsregler, eller af brevvekslingen og kontakterne, der har fundet sted mellem parterne, at sagsøgeren har begæret gennemførelsen heraf udsat.
- 33 Heraf følger at den foreliggende begæring må antages udelukkende at have til formål at opnå en udsættelse af gennemførelsen af de to forpligtelser, der er fastsat i beslutningens artikel 5, stk. 1, og artikel 6.

34 Det er imidlertid i denne sag ubestridt (jf. præmis 6, 10 og 16 ovenfor), at Kommissionen præciserede, at den ikke ville skride til inddrivelse af bøden, så længe sagen verserer for Retten, forudsat at sagsøgeren stiller den krævede garanti. Under disse betingelser kan begæringen om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen ikke have andet formål end at opnå tilladelse til at stille den foreslåede garanti i stedet for den krævede garanti som betingelse for, at den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt ved beslutningen, ikke straks søges inddrevet (jf. i samme retning Rettens præsidents kendelse af 21.7.1999, sag T-191/98 R, DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. II, s. 2531, præmis 58).

35 I medfør af bestemmelserne i artikel 242 EF og 243 EF og artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

36 Procesreglementets artikel 104, stk. 2, bestemmer, at en begæring om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af dem ikke er opfyldt (jf. Domstolens præsidents kendelse af 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30, og Rettens præsidents kendelse af 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 25).

Parternes argumenter

Fumus boni juris

- 37 Sagsøgeren har i stævningen kortfattet redegjort for de anbringender, der er fremsat i hovedsagen, hvoraf det ifølge sagsøgeren fremgår, at den foreliggende begæring umiddelbart forekommer berettiget. Ved disse anbringenderne gør sagsøgeren for det første gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om rimelige frister og retten til kontradiktion, for det andet at der er foretaget en fejlagtig afgrænsning af det relevante marked, for det tredje at der ikke er tale om en kollektiv eksklusiv samhandelsordning og en prisaftale mellem sammenslutningens medlemmer, og for det fjerde at bøden er for høj.
- 38 Kommissionen har anført, at disse anbringender bør forkastes, og at spørgsmålet om fumus boni juris ikke behøver at blive besvaret, da begæringen om udsættelse af gennemførelsen ikke er af uopsættelig karakter.

Betingelsen om uopsættelighed

- 39 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har bestridt, at en gennemførelse af beslutningen ad rettens vej uundgåeligt ville medføre, at sammenslutningen går konkurs, hvilket ville påføre den en alvorlig og uoprettelig skade.
- 40 Sagsøgeren har anført, at der hverken i nederlandsk ret eller i sammenslutningens interne regler er fastsat en mulighed for at forpligte medlemmerne eller tidligere medlemmer til at betale den pålagte bøde eller til at stille den krævede garanti, og at medlemmerne ikke vil gøre det frivilligt, når de ikke er juridisk forpligtede hertil.

- 41 Desuden tillader fællesskabsretten ikke, at medlemmerne af en virksomhedssammenslutning pålægges at betale en bøde, som er pålagt sammenslutningen. I den forbindelse har sagsøgeren henvist til punkt 127 i hvidbogen om modernisering af gennemførelsesbestemmelserne til EF-traktatens artikel 81 og 82 (nu artikel 81 EF og 82 EF) af 28. april 1998, hvor Kommissionen anerkender, at det forhold at artikel 15 i Rådets forordning nr. 17 af 16. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), ikke fastsætter noget princip om, at medlemsvirksomhederne hæfter solidarisk, kan hindre inddrivelsen af bøder. Ved at kræve, at sagsøgerens medlemmer stiller en bankgaranti, forsøger Kommissionen at omgå umuligheden af at inddrive bøden hos medlemmerne.
- 42 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren understreget, at selv om artikel 6, stk. 5, i dens forretningsorden bemyndiger generalforsamlingen til at hæve det årlige medlemskontingent, vil en sådan forhøjelse aldrig kunne være i størrelsesordenen 4,4 mio. EUR, dvs. 18 til 20 gange højere end de nuværende bidrag. Desuden er den beføjelse, som FEG's bestyrelse har til at pålægge medlemmerne yderligere indbetalinger, kun beregnet til at dække begrænsede overskridelser af udgifterne på budgettet, og disse betalinger vil aldrig kunne være på størrelse med det årlige kontingent. Under alle omstændigheder er bestyrelsen underlagt generalforsamlingen, der udpeger bestyrelsen.
- 43 Da en inddrivelse af bøden ad rettens vej uundgåeligt ville føre til sagsøgerens konkurs, har sagsøgeren fastholdt, at en sådan gennemførelsesforanstaltning formentlig ville fratage sammenslutningen dens ret til domstolsprøvelse, da dens kurator eller likvidator i tilfælde af konkurs sandsynligvis ikke vil anse det for at være i kreditorernes interesse at bruge endnu flere penge for at føre hovedsagen til ende.
- 44 Under disse omstændigheder mener sagsøgeren, at betingelsen for uopsættelighed er opfyldt.

45 Kommissionen har påberåbt sig Rettens præsidents kendelse af 4. juni 1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen (sag T-18/96 R, Sml. II, s. 407), stadfæstet ved Domstolens ovennævnte kendelse af 14. oktober 1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, og gjort gældende, at det er tilladt at inddrive bøden ad rettens vej, inden Retten har truffet afgørelse i hovedsagen. Ifølge Kommissionen skal der ved vurderingen af den risiko for en alvorlig og uoprettelig skade, som forpligtelsen til at betale en bøde eller stille en bankgaranti hævdes at medføre for en sammenslutning som sagsøgeren, som har til formål at varetage medlemmernes interesser, og som er underlagt deres beslutningskompetence, tages hensyn medlemmernes økonomiske situation.

46 Kommissionen har under henvisning til beslutningens sjette betragtning gjort opmærksom på, at sagsøgerens medlemmer i 1994 havde en samlet omsætning på cirka 1 mia. EUR. Det betyder, at selv hvis omsætningen ikke er steget i mellemtiden, svarer den pålagte bøde på 4,4 mio. EUR til mindre end 0,5% af omsætningen. Kommissionen har endvidere anført, at artikel 6, stk. 5, i sagsøgerens forretningsorden bestemmer, at sammenslutningen kan opkræve et yderligere bidrag fra medlemmerne ud over deres normale kontingent. FEG's medlemmer ville således på ingen måde være forhindret i at hjælpe, hvis de ønskede at gøre det.

47 For så vidt angår den foreslåede garanti har Kommissionen under den mundtlige forhandling udtrykt tvivl om, hvorvidt beløbet er udtryk for FEG's formue ved udgangen af 1999. Denne tvivl underbygges af den omstændighed, at FEG's medlemmer er indstillet på at gøre det muligt at stille den foreslåede garanti.

48 Heraf følger, at selv om inddrivelsen af bøden af rettens vej skulle føre til sagsøgerens konkurs, ville der ikke være den nødvendige direkte årsagsforbindelse mellem tvangsfuldbyrdelsen og konkursen. Den afgørende mellemliggende faktor ville nemlig være det valg, som FEG's medlemmer havde truffet om ikke at støtte sammenslutningen økonomisk.

- 49 Under den mundtlige forhandling har CEF City og CEF Holdings understreget, at sagsøgeren senest i 1995 fik kendskab til risikoen for at blive pålagt en bøde og under generalforsamlingen den 20. november 1995 besluttede at oprette en reserve med henblik på at dække udgifterne i forbindelse med sit forsvar mod en eventuel beslutning fra Kommissionen såvel på fællesskabsplan som på nationalt plan. Da FEG's medlemmer var indstillet på at betale sådanne udgifter — tilsyneladende uden begrænsninger — ville en tvangsinddrivelse af bøden ikke tilføje dem nogen skade, i hvert fald for så vidt angår deres egne aktiver. Derudover viser FEG's medlemmers vilje til at bære disse udgifter, at de har en interesse i at betale bøden for at undgå, at sammenslutningen går konkurs.
- 50 Kommissionen har, støttet af CEF City og CEF Holdings, konkluderet, at betingelsen om uopsættelighed således ikke er opfyldt i denne sag.

Rettens bemærkninger

- 51 I denne sag skal det undersøges, om betingelsen om uopsættelighed er opfyldt.
- 52 Da formålet med den foreliggende begæring, som det er præciseret i præmis 30-34 ovenfor, er at opnå tilladelse til at stille den foreslåede garanti i stedet for den krævede garanti som betingelse for, at den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt ved beslutningen, ikke straks søges inddrevet, skal det først bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan en sådan begæring kun tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (Domstolens præsidents kendelse af 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549, præmis 6, og af 14.12.1999, henholdsvis sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 55, og sag C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8733, præmis 48). Muligheden for at kræve, at der

stilles en garanti, er således for så vidt angår sagen om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt hjemlet i Domstolens og Rettens procesreglement og er i overensstemmelse med Kommissionens velbegrundede, generelle fremgangsmåde.

53 Det må herefter undersøges, om sagsøgeren har ført bevis for, at der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, dvs. at det vil være umuligt for sammenslutningen at stille den krævede garanti uden at bringe dens fortsatte eksistens i fare (Rettens præsidents kendelse af 20.7.1999, sag T-59/99 R, Ventouris mod Kommissionen, Sml. II, s. 2519, præmis 16 og 18).

54 Det bemærkes endvidere, at når en overtrædelse af artikel 81, stk.1, EF sker ved, at en sammenslutning af virksomheder træffer en beslutning, skal bødens maksimumsbeløb, der er fastsat til 10% af omsætningen inden for det sidste regnskabsår (artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17), beregnes på grundlag af omsætningen for samtlige de virksomheder, som er medlemmer af sammenslutningen, i hvert fald når denne efter sine interne regler kan handle med bindende virkning for sine medlemmer (kendelsen af 4.6.1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 33, stadfæstet ved kendelsen af 14.10.1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 35). En sådan opfattelse hviler på, at den indflydelse, som en sammenslutning af virksomheder har kunnet udøve på markedet, ikke beror på dens egen »omsætning«, som hverken er udtryk for dens størrelse eller dens økonomiske styrke, men på medlemsvirksomhedernes årsomsætning, hvilket er udtryk for dens størrelse og dens økonomiske styrke (Rettens dom af 23.2.1994, forenede sager T-39/92 og T-40/92, CB og Europay mod Kommissionen, Sml. II, s. 49, præmis 137, og af 21.2.1995, sag T-29/92, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 289, præmis 385, samt kendelsen af 4.6.1996 i sagen SCK og FNK mod Kommissionen, præmis 33).

55 Som følge heraf skal det undersøges, om FEG's vedtægter og forretningsorden indeholder bestemmelser, hvorefter den kan handle med bindende virkning for medlemmerne.

56 I henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 3, litra f) og g), i FEG's vedtægter er FEG's formål at varetage de fælles interesser for lagerførende grossister i elektriske artikler, bl.a. ved at fremme et »velordnet marked i ordets videste forstand«, samt at indgå samarbejdsaftaler med andre organer eller organisationer med tilhørsforhold til engroshandelen med elektriske artikler. Alle medlemmer er bl.a. i henhold til vedtægternes artikel 16 forpligtet til »nøje at overholde bestemmelserne i vedtægterne, forretningsordenen samt bestyrelsens og generalforsamlingens vedtagelser«. Af vedtægternes artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 6 fremgår det, at et medlem kan ekskluderes, hvis det ikke længere opfylder de betingelser, der er fastsat i vedtægterne eller forretningsordenen. Et medlem kan tillige idømmes en advarsel, en suspension eller en bøde på op til 10 000 NLG, hvis bestyrelsen finder, at det har tilsidesat vedtægterne, forretningsordenen eller vedtagelser, der gyldigt er truffet af sammenslutningen.

57 For så vidt angår de overtrædelser, som sagsøgeren ifølge beslutningens artikel 1 og 2 har begået, er der talrige henvisninger, bl.a. i beslutningens betragtning 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 og 122, til den bindende virkning, som den optræden fra sammenslutningens side, der dannede grundlag for de påståede aftaler, dvs. den kollektive eksklusive samhandelsordning og pris aftaler mellem medlemmerne, havde for medlemmerne. Selv om sagsøgeren bestrider de konklusioner, som Kommissionen har draget i beslutningen vedrørende tilstedeværelsen af disse overtrædelser, er der intet i sagsakterne, der umiddelbart kan skabe tvivl om, at de påståede aftaler var i medlemmernes interesse.

58 Sagsøgerens objektive interesser kan således ikke umiddelbart anses for at være uafhængige af de virksomheders interesser, der er tilsluttet sammenslutningen.

59 Heraf følger, i overensstemmelse med ovennævnte praksis, at den risiko for en alvorlig og uoprettelig skade, som i denne sag ville være forbundet med at stille den krævede garanti, skal vurderes under hensyn til FEG's medlemsvirksomheders størrelse og økonomiske styrke.

- 60 Kommissionen har, uden at det er blevet bestridt af sagsøgeren, gjort opmærksom på, at bøden svarer til mindre end 0,5% af den samlede omsætning for FEG's medlemmer i regnskabsåret 1994. Det må herefter antages, at FEG's medlemmer har en tilstrækkelig økonomisk kapacitet til at betale den pålagte bøde eller så meget desto mere til at stille den krævede garanti.
- 61 Sagsøgeren har således ikke ført bevis for, at en gennemførelse af beslutningens artikel 5, stk. 1, og artikel 6, før Retten har truffet afgørelse i hovedsagen, vil føre til den påståede alvorlige og uoprettelige skade i form af en eventuel konkurs.
- 62 Denne konklusion berøres ikke af sagsøgerens argumentation vedrørende den foreslåede garanti.
- 63 Det forhold, at sagsøgeren erklærer sig villig til at stille en sådan garanti, er i sig selv irrelevant, selv om garantien hævdes at svare til sammenslutningens formue ved slutningen af regnskabsåret 1999, som er året, hvor bøden blev pålagt. Det fremgår tydeligt af sagsøgerens bemærkninger under den mundtlige forhandling og af sammenslutningens senere skrivelse af 6. november 2000, at den lille del (ca. 4%) af den pålagte bøde, som vil være dækket af den foreslåede garanti, kun repræsenterer den del, som visse medlemmer af FEG har accepteret endeligt at skulle bære, for at sagsøgeren kan gennemføre hovedsagen. Sagsøgeren har ikke ført noget bevis for, at medlemmerne ikke vil være i stand til at samle tilstrækkelige midler til, at den krævede garanti kan stilles.
- 64 Det følger af ovenstående, at sagsøgeren ikke har ført bevis for, at sammenslutningen vil lide en alvorlig og uoprettelig skade, hvis de begærede forholdsregler ikke træffes.

- 65 Heraf følger, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke kan tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge, hvorvidt de andre betingelser for at anordne den begærede udsættelse er opfyldt.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Det tillades CEF City Electrical Factors BV og CEF Holdings Ltd at intervenere til støtte for Kommissionens påstande for så vidt angår sagen om foreløbige forholdsregler.
- 2) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 14. december 2000.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident